

05

KOLEJİN
KALEMİNDEN

İYİ Kİ FARKLIYIM!

Her insanın dünyaya kattığı değer farklıdır. Kimimiz hızlı düşünür, kimimiz derin düşünür. Kimimiz konuşmayı sever, kimimiz dinlemeyi... İşte bu farklılıklar, seni “sen” yapan özelliklerdir. Birey olmak, kendi özelliklerinin farkında olmak ve kendine güvenmektir. Başkalarına benzemeye çalışmak yerine, kendini tanımak ve geliştirmektir.

Hepimiz parmak izleri kadar eşsiziz. Bu eşsizlik yalnızca fiziksel özelliklerimizde değil düşünce tarzımızda, ilgi alanlarımızda, öğrenme biçimimizde, duygularımızda ve kişilik özelliklerimizde de kendini gösterir. İşte bu farklılıklara “bireysel farklılıklar” denir. Bireysel farklılıklar, hem bireyin kendini tanıması hem de toplum içinde sağlıklı ilişkiler kurabilmesi açısından oldukça önemlidir.

Okul ortamında hepimiz aynı sınıfta aynı dersi dinliyor olabiliriz fakat hepimizin öğrenme tarzı ve ilgisi birbirinden farklıdır. Kimimiz matematikle ilgilenirken kimimiz resim yapmayı severiz. Bazı öğrenciler sporla ilgilenirken bazıları müzikle uğraşır. Bu çeşitlilik, sınıf içinde rengârenk bir atmosfer oluşturur. Yaptığımız etkinliklerde bazılarımız sahnede görev alır, bazılarımız koroda, bazılarımızın görevi sahne arkasındayken bazılarımız ise medya kısmında görevler üstleniriz. Sonuca geldiğimizde ise ekip olarak farklı becerimizle güzel bir ürün ortaya koymaya çalışırız hep. İlgi alanlarımızdaki bu farklılıklar her birimizin bir konuda özel ve değerli olduğunu gösterir. Önemli olan hem kendi ilgi alanlarımızı keşfetmek hem de başkalarının ilgi alanlarına saygı göstermektir.

Farklılıklar yalnızca başarıya değil birlikte öğrenmeye de kapı aralar. Birbirinden farklı düşünen insanlar bir araya geldiğinde sadece konulara değil hayata da daha geniş bir pencereden bakmak mümkün olur. Bu da öğrencilerin empati kurma becerilerini geliştirir, hoşgörü sahibi bireyler olarak yetişmelerine yardımcı olur. Unutmamak gerekir ki herkesin farklı olması aslında kimsenin “yanlış” ya da “eksik” olduğu anlamına gelmez. Aksine, bu farklılıklar bizi tamamlar. İşte bu farklılıklarımızla çevremizi ve toplumu besler, geliştirir ve zenginleştiririz.

Unutmamalısınız ki ilgi alanlarınız, hayalleriniz ve yetenekleriniz size özeldir. Belki bir gün bir fikrinizle bir problemi çözecek belki de bir çiziminizle insanlara ilham vereceksiniz. Herkesin yolu farklıdır ama her yol değerlidir. Başkalarıyla kendini kıyaslamak yerine kendi yolculuğuna odaklan.

Kendine inan, farklı olmaktan korkma. Çünkü dünya sizlerin bıraktığı izlerle güzelleşir.

Mine AKSAÇ

Rehber Öğretmen

KAMYON

Yağmur olanca şiddetiyle yağıyordu. Sırtında taşıdığı ve kendisine emanet edilen çuvalı telaşlı adımlarla ulaştırmak istediği yere götürmeye çalışıyordu. Uzun süredir yürüyor olması çuvalı daha da ağırlaştırmıştı. Adımları yavaşladıkça yağmur artıyor ve çamura batıyordu. Uzunca bir süre sonra arkadan gelen bir ışık gördü. El kaldırdı ve onu gören kamyon durdu. Kısa bir konuşmanın ardından gideceği doğrultuda yol almakta olan kamyonu bindi.

Şoför havaya göre fazla ince giyinmişti. Bir Egeli olmalı herhalde diye düşünürken kamyonun camındaki efeler bu fikri destekledi. Neredeyse hiç konuşmadan yarım saat geçmişti ki kamyoncuya teşekkür ederek bir yol ayrımında indi. Bir süre sapaktan içeri doğru patika yolda yürüdükten sonra çuvalı kamyonunda unuttuğunu fark etti ve bir hışımla geri koşmaya başladı. Bunu nasıl yapabiliirdi? Çuvalla ne kadar uzun yol almıştı. Bunu yapamazdı. Yağmurun etkisinin azalmasından güç almıştı. Patika yolu geri koşmaya başladı. Neden sonra düzlükte sislerin ardında gözleri de onu yanıltmıyorsa kamyonu gördü. Bacaklarının halsizliğine aldırmandan olanca gücüyle koştu. O muydu? O kamyon muydu bu?

Haydi, hikâyeyi sen devam ettir. Sence şimdi ne oldu?

(Yazdıklarını girişlerdeki masalarımızda bulunan kutuya bırak !)

Serap KAYA

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

TURKUAZ EV

Çocuk bahçenin kapısını açtı. Yağmur yağdığından bahçenin çimleri ıslaktı. Eve girmeden biraz daha ıslak toprak kokusunu burnuna çekti. Yerdeki salyangozlara baktı ve bir salyangoz olduğunu hayal etti. Acaba evim hep sırtımda olsa, diye düşündü. Hafif çiseleyen yağmurun altında bir anda dizlerinin üstüne düştü ve ağlamaya başladı. Bugün bu evden taşınacaklardı. İstemiyordu çocuk. Kabullenemiyordu. Doğup büyüdüğü bu evin sonsuza kadar onun olmasını istiyordu. Küçük, turkuaz ama çok güzel bir evdi. Güvenli hissettiriyordu, her köşesinde bir anı canlanıyordu. Veda etmeye hazır değildi. En çok da annesi için bırakamıyordu bu evi.

İki yıl önce kanserden ölmüştü. Bu evin duvarlarını annesiyle boyamıştı. Bu evden giderse annesinin ruhunu kaybedecekti, Yavaşça kalktı. Son kez bahçedeki salıncağa oturdu, son kez sallandı. Dört duvardan ibaret değildi bu ev. Fazlasıydı. Sanki canlıydı, en çok da bu evin yıkılacak olması yakıyordu canını.

Babası bahçenin öbür ucundaki nakliyeciyile konuşuyordu. Salıncaktan indi ve eve girdi. Aynanın karşısına geçip gözlüklerini çıkardı. Aynanın yansımasından annesini görür gibi oldu, gülümsemeye zorladı kendini. Çok özlemişti.9 yaşındaki bir çocuk için çok ağır bir yükü bu. Aynadan kafasını çevirip annesine doğru koştu, son kez kokusu çekebilmek için. Yoktu annesi, ölen annesini bazen görüyordu, birçok kez pedagoğa gitmişti ama ne fayda. Mutfığa girdi, tezgâhtaki sürahiden bir bardak su içti.

Camdan dışarı baktı ve o kamyoneti gördü. Bardak elinden kayıp yere düştü, cam kırıklarını umursamadan koştu. Çorapları kan içindeydi lakin hiçbir şeyi umursamıyordu. Son kez yalvardı babasına, son kez dizlerinin üzerine düştü. Son feryadıydı bu. Ama nafile... Eşyalarını götüren nakliyeciler, çocuğa acıyan gözlerle baktılar. Tüm eşyalar yerleştirildikten sonra arabaya bindiler. Vinçler evin yıkımına başladı. Çocuk çaresizce arabanın camından baktı. Sadece baktı... Ne bir damla gözyaşı ne bir ses ne bir seda...

Ama içten içe utandı kendinden; annesinin ruhunu kaybettiği için, engelleyemediği için. Sanki çocuk da yıkılmıştı evle birlikte.

O günden sonra hiç konuşmadı çocuk. Nice doktorlara, pedagoğlara gitti. Konuşmadı, konuşamadı. Susmakla yetindi. Babası ise vicdan azabından hasta olup öldü. Yine sustu çocuk. Susarak kapadı dünyaya gözlerini. Yıkılan evin yerine ise hiçbir şey yapılmadı. Bir moloz yığını olarak kaldı.

Ecrin ERTÜRK

FEN 9/A

Paslı bir akşam hüznü gıcırıyor
Ve adın şimdi en karanlık sular
Pusulasını kaybetmiş bir gemi geçip gidiyor içimden
Anlamını yitiriyor küflenerek sözler

Serap KAYA

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

A

i

La familia es todo*

E

*Aile her şeydir.

Defne YÜCEL

FEN 9/A

KARANLIKTAKİ FISILTILAR

Sirenler şehrin gecesine dolanmış, soğuk bir aralık sabahına işaret ediyordu. Arnavut kaldırımli sokakların taşları hala yağmurdan ıslaktı ve ay ışığı, gölgelerin arasına sinmiş sırları bir ressamın fırçasıyla aydınlatıyordu. İsa, eski deri ceketıyla rüzgârın yüzüne çarptığı dar bir geçitten hızlıca

ilerledi.

Bu, İsa'nın kaçtığı ilk gece değildi. Ama bu kez farklıydı. Farklı olduğunu hissediyordu. Sırtındaki siyah sırt çantasını omzuna daha sıkı çekti ve bir köşeyi dönerken durup arkasına baktı. Herhangi bir gölge ya da ayak sesi duymuyordu. Buna rağmen kalbi göğsünden çıkacak gibi çarpıyordu. İsa, kim olduğunu yıllardır kendine bile söyleyememişti. Kendi kimliğini, geçmişini, gerçekliğini unutmuş bir adam gibi hissediyordu. Onu her gece rüyasında gördüğü o siyah gözlü kadın dışında kimse tanımıyordu. Ama kadın gerçek değildi... değil mi?

Birden bir el omzuna dokundu. “Ne arıyorsun burada?” diye fısıldayan ses, tok bir tonda yankılandı. İsa irkilip geriye döndü ama kimseyi göremedi. Sokak, rüzgârın uğultusuyla bomboş görünüyordu. Çantasına daha sıkı sarılıp koşmaya başladı.

İsa'nın bu gece kaçışının sebebi, yalnızca onu yıllardır takip eden “Karanlık” olarak adlandırdığı varlık değildi. Çantasında, yalnızca birkaç kişinin bildiği bir sır yatıyordu: Dünya üzerinde neredeyse kimsenin ulaşamadığı bir nesne... Terk edilmiş bir kiliseden bulduğu, üzerinde garip semboller olan bir anahtar. Bu anahtarın peşindekilerden biri, gece rüyasında sürekli gördüğü o siyah gözlü kadındı. Gözleri sürekli onun ruhunu delip geçen bu kadının gerçekte var olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Devamı sonraki sayıda.

Nihat GEREN

FEN 9/A

AYRILIK

Sevmek ve sevilmek çok güzel bir duygudur. Seven ve kalbiyle hareket edebilen insanları takdir etmek gerekir. Cemal Süreya gibi sevip yazmak, bir âşık gibi sevip yaşamak. Sevmek hayatımıza şekil veriyor. Bazı insanlar sevmekle sevdayı karıştırıyor. Bazen bu duygular bizi beklentiye itiyor. Sevgi bir tepkidir. Sevda içinden gelerek sevmektir. Sevda bazen beklemeyi bazen yalnız kalmayı bazen de ayrılmayı gerektirir. Ama ayrılığında sevdaya dâhil olduğunu unutmamak gerekir.

Alperen BELEK

FEN 9/A

EDEBİYATIMIZDA DERİN BİR İZ: ATTILA İLHAN

"Şiiriyle aşkı, romanlarıyla toplumu, fikir yazılarıyla düşünce dünyasını şekillendiren çok yönlü bir edebiyat adamı."

Türk edebiyatının çok yönlü kalemlerinden biri olan Attilâ İlhan, yalnızca bir şair değil; aynı zamanda düşünür, romancı, denemeci ve senarist kimlikleriyle de kültür dünyamıza önemli katkılar sunmuş bir isimdir. Yaşamı boyunca özgün duruşundan taviz vermeyen İlhan, hem sanat anlayışı hem de fikir dünyasıyla çağının ötesinde bir portre çizmiştir.

1925 yılında İzmir'in Menemen ilçesinde dünyaya gelen Attilâ İlhan'ın edebiyata olan ilgisi genç yaşlarda başlamış ancak onu asıl farklı kılan şey bu ilgiyi derin bir düşünce yapısıyla birleştirmesi olmuştur. Attilâ İlhan, 16 yaşında, henüz lise öğrencisiyken, bir kız arkadaşına yazdığı mektupta Nazım Hikmet'in bir şiirine yer verdiği için, gizli örgüt kurmaya çalıştığı gerekçesiyle tutuklanır, üç ay cezaevinde tutulur. Liseyi bitirdikten sonra girdiği İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni ikinci sınıfta bırakır, Paris'e gider. O yıllarda tutuklu olan Nazım Hikmet'i kurtarma girişimlerinde bulunur. 1952 yılına kadar kaldığı Paris'ten Türkiye'ye döndüğünde, Batı kültürünün etkisindedir. Özellikle Fransız şiir duyarlılığının farkına varmış olan Attilâ İlhan, yazdığı şiirlerle kısa sürede, daha genç yaşta ünlenir.

Attilâ İlhan'ın şiirlerinde yalnızca bireysel duygular değil; dönemin toplumsal meseleleri, politik atmosferi ve halkın gerçekliği de güçlü bir şekilde yer bulur. "Ben Sana Mecburum" gibi klasikleşmiş şiirlerinde aşkın yanında yalnızlık, yabancılaşma ve kentleşme gibi temalar da hissedilir. Garip akımına mesafeli duran İlhan, toplumcu gerçekçi bir anlayışla ama kendine özgü bir üslupla yazmayı tercih etmiştir.

Türk edebiyatı ve düşünce dünyasına önemli katkılarda bulunan Attilâ İlhan, yazılarında Ali Kaptanoğlu, Nevin Yıldız, Ömer Haybo, Tilâ-Han, A.İ. Beteroğlu, Orhan Akrep ve Abbas Yolcu gibi çeşitli takma adlar kullanmıştır. Yazıları çeşitli gazete ve dergilerde yayımlanan Attilâ İlhan, birçok dergi ve gazetenin yönetim kadrosunda da yer almıştır.

Romanları da en az şiirleri kadar dikkat çekicidir. "Sokaktaki Adam", "Kurtlar Sofrası" ve "Zenciler Birbirine Benzemez" gibi eserleriyle dönemin siyasal ve sosyal yapısını başarılı

biçimde yansıtır. Yalnız birey ile karmaşık toplum yapısı arasındaki çatışmayı estetik bir anlatımla okuyucuya sunar.

Attilâ İlhan aynı zamanda fikir yazılarıyla da geniş bir okur kitlesine hitap etmiştir. “Hangi Batı”, “Hangi Sol”, “Hangi Atatürk” gibi kitaplarında Türkiye'nin modernleşme sürecine ve entelektüel kimliğine dair önemli sorular sormuş, düşünsel tartışmalara yön vermiştir. Bu eserlerinde, özellikle Batı'ya yönelik sorgulayıcı tavrı ve yerli düşünceyi merkeze alan yaklaşımı dikkat çeker.

Sinema alanında da aktif olan İlhan, birçok senaryoya imza atmış, kültürel üretimini görsel sanatlar aracılığıyla da sürdürmüştür. Onun kaleminden çıkan senaryolar, döneminin sosyal yapısını sinema diliyle anlatma başarısını göstermektedir.

11 Ekim 2005'te kalp krizi nedeniyle aramızdan ayrılan Attilâ İlhan, ardında çok sayıda eser, düşünce ve ilham kaynağı bıraktı. Bugün hâlâ şiirleriyle, romanlarıyla ve fikir yazılarıyla hem edebiyat dünyasında hem de toplumsal belleğimizde önemli bir yer tutmaktadır.

Üçüncü Şahsın Şiiri

gözlerin gözlerime değince

felâketim olurdu ağlardım

beni sevmiyordun bilirdim

bir sevdiğin vardı duyardım

çöp gibi bir oğlan ipince

hayırsızın biriydi fikrimce

ne vakit karşımda görsem

öldüreceğimden korkardım

felâketim olurdu ağlardım

Ayşe Berra ÇETİN

FEN 11/A

Kâtip yaz bana yârimden bir haber

Gönlüm ateş gibi yanar içimde söyleyemediğim kadar keder

Adını andıkça tutuşur içimde heceler

Sevda defterime düştü bu kelimeler

Hayat geçip gider

Oyalı mendilinde kokusu tenimde yaşları

Bir mektup yollasa diner içimdeki aşk telaşı

Ben yâre vurgunum, içimde tatlı telaşı

Onun yolunu gözleyen yorgun bir askeriyim şimdi

İçimde yanan ateşle mektuplarla anılar kül olup gitti

Kaldı sadece dudaklarımda oluşan o minik kıvılcım

Yaktı içimdeki ateşi

Kaldım bu ateşle baş başa

Sen şimdi başkalarının rüyalarında

Başkalarının kanatlarının arasında

İclal Nida BUDAK

AND 9/A

RENKLERİ KARIŞTIRMA OYUNU

Bunaltıcı bir sıcaklığın altında yürümek, işkenceye dönmüştü neredeyse. “Bu sıcaklar ne zaman bitecek? Öldürecek bu havalar insanı!” diye içinden geçirerek kaldırımında yürümeye devam etti genç adam. Bir eliyle başındaki şapkasını hafifçe kaldırdı ve diğer eliyle

cebinden çıkarttığı mendil yardımıyla anlından süzülen terleri sildi. Sokağın köşesine gelmişti. Köşedeki evin bahçe duvarının dibinde olan ağacın kaldırıma taşan gölgesi altında durarak biraz soluklandı. Biraz dinlendiğini, ferahlar gibi olduğunu hissetmek iyi gelmişti ve toparlamıştı kendisini. Karşı kaldırıma geçmek için sağına soluna dikkatli bir şekilde bakarak hızlı adımlarla gölgeden çıkıp karşıya geçti. Köşe başından başlayarak uzun cadde boyunca sıralanmış çeşitli dükkânların vitrinlerine bakarak yoluna devam etti.

Uzun caddenin ortalarına doğru gelmişti. Cadde boyunca sıralanmış binaların arasında kalan boş bir arsanın önünden geçti. Arsanın hemen yanında, üç katlı, her katı rengârenk boyanmış ve çizgi film karakterleri ile dolu, arka kısmında büyük bir alanı olan anaokulu olarak faaliyet gösteren binayı henüz geçmişti ki arkasından birinin seslendiğini duydu.

“Beyefendi pardon! Pardon bakar mısınız!” Arkasını döndüğünde, kreş binasının ön girişinde duran bir güvenlik görevlisinin ona doğru elini kaldırıp kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Ne zaman bir polis, jandarma ya da resmi kıyafetli bir görevli görse içinde hafif bir korku ve ürperme belirtisi baş gösterirdi. Durdu ve görevlinin kendisine doğru yaklaşmasını bekledi. Görevli yaklaştıkça kahverengi gözlü, yuvarlak yüzlü, kel, gözlük kullanan, 1,70 – 1,80 cm boylarında, 45 – 50 yaşları arasında göbekli bir adamdı. Üniformasının üzerinde güvenlik amblemleri, yakasında bir kimlik kartı ve boynunda iş yerinin logosu ve adı olan bir isimlik asılıydı. Kemerinin sol tarafında cop, sağ tarafında ise kelepçe takılıydı.

Güvenlik görevlisi yanına kadar gelmiş ve iki adım önünde durmuştu. Elindeki cüzdanı kendisine doğru uzatarak “Merhaba beyefendi. Kreşin önünden geçerken cebinizden cüzdanınızın düştüğünü gördüm. Buyurun efendim.” diyerek gülümsedi. Genç adam şaşkınlık içerisinde hemen cüzdanının olduğu cebini yokladı. Cüzdan cebinde değildi. Hızlıca diğer ceplerini de kontrol ettikten sonra cüzdanının üzerinde olmadığını anlaması çok uzun sürmemişti. Telaşlı ve birazda ürkek bir şekilde güvenlik görevlisinin elinde kendisine doğru uzattığı cüzdana dikkatlice bir bakış attıktan sonra elini uzattı ve cüzdanı aldı. İçini açtığında

gördüğü kimlik kartının ve banka kartlarının kendisine ait olduğunu gördüğünde büyük bir rahatlama hissi, tüm hücrelerine yayılmıştı.

“Size nasıl teşekkür ederim bilemiyorum. Çok önemli bir iş ile ilgili olan bir evrakı onaylatmak için notere yetişmem gerekiyordu. Bu evrakı da aceleyle cüzdanıma koymuştum. İyi ki cüzdanımı düşürdüğümü görüp bana geri teslim ettiniz.” dedi genç adam. “Kim olsa aynı şeyi yapar. Sonuçta insanlık ölmedi.” diye karşılık verdi güvenlik görevlisi.

Genç adam üzerindeki tedirginliği atmış ve rahatlamış bir şekilde güvenlik görevlisine elini uzatarak defalarca teşekkür etti. “Size büyük bir şekilde borçlandım. Eğer cüzdanımı kaybetseydim ve siz bulup bana teslim etmeseydiniz; cüzdanımdaki bu evrak ile işlerimi halledemeyecek ve çok büyük bir davayı kaybetmenin yanı sıra büyük bir borcun altına girecektim.” Samimi bir şekilde teşekkürleri kabul eden güvenlik görevlisi sevecen ve içtenlikle dolu bir gülümsemeyle “Umarım işlerin rast gider. Yine de dikkatli ol.” dediği sırada kreşin önünden birisinin kendisine “Müfit Bey! Biraz bakabilir misiniz acaba?” diye seslendiğini duydu. Arkasını döndüğünde, en sevdiği ve saygı duyduğu kreş öğretmeni Meral Hanım'ı gördü. Elini kaldırarak “Hemen geliyorum hocam!” diye yanıtladı. Genç adama tekrar döndü. “Size iyi günler dilerim. Dediğim gibi umarım işleriniz her zaman yolunda gider. Şimdilik bana müsaade.” diyerek kreşin giriş kapısına doğru yöneldi.

Davayı kazanmasının üzerinden neredeyse bir aya yakın bir zaman geçmişti ve yine o uzun cadde üzerinde yürüyordu genç adam. Rengârenk boyalı, üzerinde çizgi film karakterleri olan kreşi gördü ve yüzünde hafif bir gülümseme ile “Biraz geç oldu ama yine de bir teşekkür etmeliyim kendisine.” diye içinden geçirerek güvenlik görevlisinin çalıştığı kreşe doğru adımlarını hızlandırdı. Binanın önüne geldiğinde gökkuşağı renklerinde boyanmış bahçe kapısını açtı ve binanın giriş merdivenlerinden ağır adımlarla çıkarak ana kapıdan içeriye girdi. Bina içerisine girdiğinde sağ tarafta, banko arkasında oturan bir kadın kendisine doğru bakmaktaydı. Bankonun önüne geldiğinde oturan kadın ayağa kalkarak güler yüzlü bir ifadeyle “Merhaba efendim. Hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye genç adamı saygılı bir şekilde karşılamıştı.

“Merhaba. Ben burada çalışan güvenlik görevlisi için gelmiştim. Kendisiyle görüşebilir miyim acaba?” dedi genç adam. Banko arkasındaki kadının gülen yüzü birden değişerek hüznü bir ifadeye bürünmüştü. Genç adamın gözünden kaçmayan bu anlık ifade değişikliği,

kendisini de şaşkınlığa uğratmıştı. Neler olduğunu anlamaya çalıştığı esnada bankonun yanındaki yarı açık kapı tamamen açılmış ve başka bir kadın yanına doğru gelmişti. “Merhaba efendim. Ben Meral Öğretmen. Az önce güvenlik görevlimiz ile görüşmek istediğinizi duydum yandaki odadan. Ne için görüşecektiniz acaba kendisiyle? Nesi oluyorsunuz Müfit Bey'in?” diye sordu genç adama.

Genç adam kısaca, güvenlik görevlisiyle yaşadığı olayı öğretmene anlatmıştı. Meral Öğretmen “Lütfen şöyle buyurun.” diyerek genç adamı bankonun diğer yanında bulunan görüşme odasına yönlendirdi. Neler olduğunu bir türlü çözemeyen genç adam odaya girerek bir masanın önünde karşılıklı duran sandalyelerden birine oturdu. Öğretmende masanın diğer tarafına geçerek kendi sandalyesine oturmuştu.

“Nereden başlasam anlatmaya bilemiyorum.” dedi Meral Öğretmen. Genç adam tüm dikkatini vermiş bir şekilde öğretmenin ağzından dökülen kelimeleri dinlemeye başladı.

“17 seneden beri bu kreşte öğretmenlik yapıyorum. Çalışmaya başladığımdan beri neredeyse her sene yeni bir güvenlik görevlisi işe başlıyor ve bırakıyor. Kimisi işi sevmiyor, kimisi uyumsuz çıkıyor, kimisi de çalışma şartlarını beğenmiyor. Ta ki dört sene evveline kadar, Müfit Bey'in işe başlamasına kadar bu neredeyse hep böyle devam etti maalesef. Ama Müfit Bey'in bizlerle bu kurumda çalışmaya başlamasıyla beraber güvenlik görevlisi sorununu halletmiştik sonunda. Kurucumuzdan öğretmenlerimize, çalışan personelimizden velilerimize, en önemlisi de öğrencilerimize kadar herkes çok memnundu kendisinden. Her gün güler yüzle bizleri kapıda karşılar ve türlü şakalarıyla çocukları eğlendirerek onların güzel bir gün geçirmelerinin başlangıcını sağlamış olurdu. Özellikle çocuklar üzerinde şahane bir etkisi vardı. Hiç bıkmadan onlarla her sabah şakalaşır ve en sevdiği “renkleri karıştırma oyununu” onlarla oynardı. Bütün öğrencilerimiz kendisine takılmadan sınıflarına gitmezdi.” dedi Meral Öğretmen. Sesi boğuklaşıp gözleri nemli bir şekilde devam etti sözlerine.

“3 hafta önce yine herkesten evvel gelip kreşin bahçe kapısında yerini almış ve öğrencilerin gelişini beklemeye başlamış. Mesaisinin başlamasından yaklaşık olarak yarım saat kadar sonra gelen bir öğrencimiz, aynı anda kreşe giriş yapmakta olan sınıf arkadaşını görüyor ve annesinin elinden hızla kurtularak yola atlıyor ve kreşe doğru arkadaşının yanına gitmek için koşmaya başlıyor. Müfit Bey olayı fark edip hızlıca kız öğrencimize doğru hamle yaparak onu

fark etmeyen aracın altında kalmasına müsaade etmemiş. Ama maalesef...” diyerek zorlukla yutkundu ve gözyaşlarını usulca bıraktı Meral Öğretmen.

“O gün kreşe geldiğimde, sokağın içi ana baba günü gibiydi. Trafik durmuştu. Kreşin önünde trafik polislerinin araçları ve bir ambulansın yanıp sönen ışıkları gündüz olmasına rağmen gözlerimizi alıyordu. Bir kaza olduğunun farkındaydım ama Müfit Bey'i kaybettiğimizi henüz bilmiyordum. Caddede toplanan kalabalığın arasından zar zor sıyrılarak kendimi kreşe attığımı hatırlıyorum. İçeriye girdiğimde çalışan personelimizden olayı duyduğumda büyük bir şok yaşamıştım. 5 yaş grubundaki kız öğrencimizi son anda hızla gelen aracın altında kalmaktan kurtarmış ama kendisi aracın altında kalarak bizleri yalnız bırakmıştı.” diyerek sözlerini bitirdi Meral Öğretmen.

Genç adam şaşkın ve nemli gözlerle başını öne eğmişti. Bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazına dizildi...

Emre YETİM

Güvenlik Görevlisi

ALTYAPI DEDIĞİN NEYMiŞ Kİ?

Türkiye'de futbol... Herkesin konuştuğu, tartıştığı, bağırduğu, sevindiği, üzüldüğü o büyüü oyun. Her mahallede top koşturan bir çocuk var, her okulda Messi gibi oynamaya çalışan bir çılğın fişek... Ama sonra büyüyoruz, bakıyoruz ki Avrupa'daki genç yıldızlar parlıyor, bizimkiler ise ya kulübede çürümüş ya da hâlâ 30 yaş üstü yabancıların arkasında bekliyor.

Peki neden?

Çünkü bizde altyapı var, ama sadece "kâğıt üstünde." Tesisler yetersiz, antrenörler donanımsız, sistem desen zaten içi boş kutu. Oysa futbol artık sadece yetenekle değil bilimle planlamayla sabırla oynanıyor. Avrupa'da 15 yaşında çocuk A takımında oynuyor, bizde ise hâlâ "biraz daha pişmesi lazım" muhabbeti yapılıyor.

Ama sormak lazım: Nerede pişecek bu çocuklar? Fırın yok ki!

Bir de şu bakış açısı var ya... "Gençler hata yaparsa takım kaybeder." O yüzden gençleri oynatmıyorlar. Ama 35 yaşındaki adam haftada 3-4 hata yapıyor, kimse ses çıkarmıyor. Çünkü bizde sorun sadece sistem değil zihniyet de. Genç oyuncuya güvenmiyoruz. Şans vermek yerine kulübeye kilitliyoruz. Bence yaptığımız en büyük hata bu, yazık değil mi bu çocuğa verdiği emeklere... getirdiğin yıldızlar hata yapsa da onlara şans vermeye devam edebiliyorken senin öz evladın hata yapınca bakın tekrar diyorum öz evladın! Sen nasıl olur da şans tanımazsın kol kanat germezsin bu çocuğa.

Türkiye'de birçok kulüp altyapıya yatırım yapıyormuş gibi yapıyor. Birkaç reklamlık video, birkaç gösterişli forma, bir iki Instagram paylaşımı... Ama işin içine girince görüyoruz ki asıl yatırım tribüne yapılmış, altyapıya değil. Çünkü altyapıdan oyuncu çıkarmak sabır ister, zaman ister, vizyon ister. Ama biz ne yazık ki günü kurtarmaya odaklıyız. Kısa vadede başarı gelsin, tribün mutlu olsun, yönetim koltuğunu korusun. Gençler mi? Onlara sonra bakılır...

Sonra da dönüp dönüp aynı soruları soruyoruz:

"Biz neden dünya kupasına gidemiyoruz?"

"Niye Avrupa'da Türk futbolcu yok?"

"Bizim çocuklar neden parlamıyor?"

Cevabı basit ama acı: Çünkü biz o çocuklara parlayacak alan bırakmıyoruz. Onları keşfetmek, geliştirmek, korumak gibi bir derdimiz yok. Altyapı bizim için bir zorunluluk gibi; mecbur olduğumuz için var, gerçekten inandığımız için değil.

Oysa çözüm gözümüzün önünde. Altyapıya gerçekten yatırım yapılmalı. Sadece tesis değil; eğitimli antrenörler, modern idman sistemleri, psikolojik destek, doğru beslenme, doğru yönlendirme... Ve en önemlisi: Sabır. Genç oyuncuya zaman tanımayı, hata yaptığında arkasında durmayı öğrenmeliyiz.

Çünkü altyapı, sadece futbolcu yetiştirmez. Karakter yetiştirir, kimlik oluşturur, bir kulübün geleceğini inşa eder.

Belki bir gün gerçekten gençlere değer verilir. Belki bir gün 17 yaşında bir Türk futbolcunun adı Avrupa basınında manşet olur. Belki bir gün biz de, "Bu çocuk bizim altyapımızdan çıktı" diye gururla konuşuruz.

Ama bunun olması için önce şu soruya dürüstçe cevap vermemiz gerekiyor:

"Biz gerçekten altyapıya önem veriyor muyuz, yoksa sadece konuşuyor muyuz?"

Yağız Bora BAYRAM

FEN 11/A

KIBRIS GEZİMİZ

Kıbrıs, Akdeniz'in kuzeyindeki bir ada. Doğal bir harika, mimari zenginliğin adresi tarih kokan bir mekân. Mersin Taşucu'ndan kalkan arabalı feribot ile Girne'ye ortalama sekiz saatlik yolculuğumuz biter

bitmez gezimize başlayabiliriz. Girne'ye gittiğimizde gördüğümüz ilk yer Girne Kalesi'dir. Kale, Osmanlı Lefkoşa'yı fethettiğinde teslim olan kalelerden biridir. Tarihsel açıdan Venediklilere kadar dayanan kale geleneksel kaleler kadar büyük ve ihtişamlı olmasa da şehrin kontrolü için büyük öneme sahiptir. 3 tarafı denizle 1 tarafı ise karaya bakmaktadır. İçinde Batık Gemi Müzesi ve St. Georgias Kilisesi bulunmaktadır.

Kaleden 10 dakika uzaklıkta bulunan Bellapais, mimari açıdan gotik bir tarzda yapılmıştır. Manastıra ilk yerleşenler Augustinian mezhebi rahipleridir. Manastır yıllar önce inşa edilmesine rağmen hala sağlamdır. Manastırın, alt kısmı kilise ve sohbet odası ise üst kısmı yatakhanedir.

Mavi Köşk, ormanın ortasında dağın eteğinde bulunmaktadır. Köşkün yeri o kadar iyi seçilmiştir ki yolun geçtiği yerde bu köşkü görmek için küçük bir aralık vardır. Köşke gidince dikkatinizi ilk çeken yer yemeğin ve sohbetin yapıldığı ana odadır. Orada 3 tür sandalye göreceksiniz: Uzun mavi, orta yeşil, kısa sarı. Bu 3 sandalyeye misafirler için, onların karşıdaki siyah sandalyeye ise köşkün sahibi Pablo Pavlides'in oturması içindir. Orayı seçmesinin sebebi ise herhangi bir yerden gelen baskında kaçmak içindir. Girişteki merdivenlerden çıkınca onun odasında dikkatimizi çeken 2 şey olacaktır: Bal peteğine benzer aynası ve de yatağı. Aynın karşısında durunca ayna her yeri görmenizi sağlıyor. Yatakta ise bir kaçış düzeneği bulunduruyor. Yatakta olan bir tuş ile geri gidip kaçması sağlanabiliyor ve takip edilmesin diye ise oradaki kapak kapanıyor ve bir daha açılmaz hale geliyor.

Sonra Lefkoşa. İkiye bölünmüş bir şehir. Ülkenin başkenti. Kısıtlı süreniz varsa Selimiye Cami'yi görmenizi tavsiye ederim. Cami eskiden Katolik bir katedral olduğundan ihtişamlı bir yapıya sahiptir.

Gazimagusa'da bir Türk yazarın zindanına gidiyoruz:
Namık Kemal. Şair, Kıbrıs'a sürgüne gidince kaldığı yeri
çoğu insan Harry Potter serisinin ilk filminde Harry'nin
yattığı yere benzetiyor.

Kapalı Maraş 2020'de sivillere açıldı. Kıbrıs'ta çizilen
yeşil yol ile yapılan nüfus değişimi sonrası oradaki çoğu yerleşim yeri boş kaldı. Kıbrıs'a
giden biri burayı görmeden gitmemelidir.

Buraya kadar okuyan sabırlı okurlardan son isteğim de Cengiz Topel'i araştırmaları
olacaktır.

Nuri ÖZTUNÇ

FEN 11/A

KIŞIN EN SOĞUK GÜNÜ BİLE AÇABİLİR ÇİÇEK

Rıfat'ın dünyası, eski bir sokakta, küçük ve basık bir atölyeye sığmış gibiydi. Duvarlar nemliydi, etraf rutubet doluydu, pencereden içeri giren ışık bile kasvetli görünüyordu. Köşedeki sobada ise çaydanlık fokurduyordu. Kahve alacak durumu yoktu; çay içerdi, demli ve şekersiz. Durumu olmasa da hep bir şekilde rahat etmeyi bulmuştu Rıfat. Babasından birkaç arsa kalmıştı ama hiç ellemezdi, zaten kardeşleri ile de arası bozuktu hiç gerek duymazdı. Hayatı boyunca hep “belki” umuduyla yaşamıştı. Belki bir gün tabloları büyük galerilerde sergilenecek, kendi hayatıyla ilgili kıyıda köşede bir anı bırakacaktı, bir gün... Ama hiçbir zaman o “bir gün” yaşanmamıştı.

Sokak ressamıydı; şehir meydanlarında oturur, yoldan geçen insanların resmini çizerek üç beş kuruş kazanmaya çalışırdı. Her zamanki gibi o sabah da, sobada kaynayan çaydanlıktan bir bardak çay doldurdu kendine, yanına da termosunu aldı, kalın eski ceketini giyip dışarı çıktı. Hava bulutluydu, sokaklarsa her zamanki gibi kalabalık ve yorgundu. İnsanlar hızlı hızlı yürüyor, soğukta çok durmamaya çalışıyorlardı. Rıfat, yerine oturdu. Yanında eski bir tabure, önünde yıllardır her resmi beraber yaptıkları şövesi vardı. Bir de hiç kimsenin gelmediği hep boş olan tuvali. O sırada onu fark etti. Parktaki bankta, kırmızı bir atkıya sarınmış bir kadın oturuyordu. Garip bir şekilde tanıdık gelmişti bu sima. Gri ceket, dağınık saçları ve soğuk yüzüyle oturuyordu. Soğuk ulaşması zor, ama bir şekilde, çekici bir havası vardı. Rıfat, onun resmini çizmek istediğini hissetti. Uzun uzun baktı, o sırada kadın gözlerini Rıfat'a çevirdi. Keskin bakışı, adeta bir rüzgâr gibi çarptı.

“Neye bakıyorsun?” dedi kadın, mesafeli bir sesle.

Rıfat bir an irkildi, ama toparlandı. “Sizi çizmek istiyorum,” dedi sakince, sözü netti.

Kadın kaşlarını çatı. “Niye?”

“Çünkü bu kadar soğuk bir yüzü hayatımda ilk kez görüyorum,” dedi Rıfat, biraz geri çekilerek, dürüst bir şekilde. “Ama garip bir şekilde güzel.”

Kadın sustu, sonra hafifçe gülümsedi. O anda, Rıfat'ın içindeki soğuk bir kalbin buzları uzun süre sonra kırılmış gibiydi. Bu his garip bir şekilde geçmişî hatırlatmıştı Rıfat 'a "Adınız ne?" dedi Rıfat.

"Çilde" dedi kadın. "Bir bardak çay ister misiniz?" Çilde, Rıfat'ın çay teklifini kabul ederken yüzünde belli belirsiz bir huzur oluştu, ama soğuk bakışlarını hiç kesmedi. Çayı yudumlarken sessizlik devam etti. Rıfat, onun kelimeleri düşünüp konuşmasını bekliyordu. "İnsanlara böyle mi davranırsınız?" diye sordu Çilde, gözlerini termosun üzerindeki çatlaklara dikerek. Rıfat düşündü. "Yoo," dedi, dürüst bir şekilde. "Genelde insanlarla pek konuşmam. Sizinle de konuşmayacaktım ama farklı geldiniz." Çilde, bu yanıtı kısa bir omuz silkişiyile karşıladı. "Herkes bir şekilde farklı sonuçta ama bir şey değıştirmez." dedi. Rıfat, onun kelimelerindeki ağırlığı hissetti. "Peki, sizin için bir şeyleri değıştiren oldu mu?" diye sordu. Çilde, hafif bir alayla güldü. "Kimse kimsenin hayatını değıştiremez. İnsan kendi kendine oradan oraya debelenir durur."

Rıfat bir şey söylemedi. Sözlerin ardındaki sızıyı sezmişti. Yalnızca elindeki çay bardağına baktı sessizce yudumladı. Bir süre sessiz bir şekilde oturdular. Çilde'nin bakışları yeniden uzaklara daldı. Rıfat, onu rahatsız etmeden dikkatlice tuvaline birkaç çizgi atmaya başladı. Zamanla, Rıfat Çilde'nin alışkanlıklarını fark etmeye başladı çayı yavaş içerdi, bardağın sonuna gelmeden bırakırdı dibini içmezdi, hep aynı atkıyı takardı. Ve en çok dikkatini çeken şey Çilde'nin gülümsemesi sadece bir anlığına olurdu sanki kendini sınırlandırıyordu o güzel yüzde çiçeklerin açmasını engelliyordu. Belki de kendini koruyordu.

Rıfat, her sabah olduğu gibi çayını içtikten sonra atölyesinin yolunu tuttu. Çilde'nin portresi, birkaç haftadır onun odağı olmuştu. Her fırça izinde, ona daha yakın hissediyordu, sanki tablonun her detayı, onun içindeki boşluğu bir parça daha dolduruyordu. Bugün, o son

dokunuşları yapma günüydü. Rıfat, tabloyu kontrol ederken içinde ki huzurla, sonunda her şeyin bittiğini, tablonun sadece son dokunuşlara ihtiyacı olduğunu hissetti. Bu tablo, onun sanatındaki en önemli parça olmuştu. Yapmanın en huzur verdiği yaparken eğelendiği, tablo bu olmuştu. Ama aynı zamanda, içinde bir boşluk da vardı, sanki tablonun tamamlanmasıyla bir şeyler eksik kalıyordu. O sırada

atölyesinin kapısı hafifçe çaldı. Rıfat, başını kaldırarak kapıyı açtı. Çilde, her zamanki gibi sessizce içeri girdi, ama bugün onun yüzünde farklı bir şey vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Rıfat, tablosuna bakarken. Çilde, derin bir nefes aldı ve gözleri bir an duraksadı. Sesinde hüznü ve isteksiz bir titreme vardı. “Ben nişanlanıyorum.” Rıfat, elindeki fırçayı bir an yere düşürecek gibi oldu. Kelimeler bir an havada asılı kaldı. Çilde’nin nişanlanması, daha önce hiç hissetmediği bir acıyı kalbine yerleştirdi. “Nasıl yani, ne demeye çalışıyorsun?” dedi, sesinde anlaşılmayan bir şeyler vardı. Çilde, başını hafifçe eğerek devam etti. “Bugün nişanım var. Ailem uzun zamandır istiyordu. Artık buna engel olamam. Bu iş tamam.”

Rıfat, tablonun son detaylarına odaklanmaya çalıştı, ama gözleri bulanıklaştı. “Hayırlı olsun” diyebilirdi sadece Rıfat. Bu tablo, şimdi ona bir tür kayıp gibi görünüyordu. Sanki Çilde’nin resmi, bu tabloda bir anda kaybolmuştu. Derin bir sessizlik oldu. Çilde, kapıyı arkasında bırakarak odadan çıktı. Rıfat, tablonun önünde uzun uzun durdu, düşündü. Çilde’nin yüzünü tamamlamak için geçirdiği saatler, her bir fırça izi, içindeki duyguyu en doğru şekilde çizmeye çalışmıştı.

Başta, tablodaki Çilde’nin gülümsemesi canlı ve sıcak görünüyordu; neredeyse gözlerinde bir ışık vardı. Bir an için, Rıfat her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi... Tabloya bakarken gözleri sanki başka bir şey görüyordu. O gülümseme, artık, buruk bir şekilde duruyordu. Tablo bitmiş olsa da hala bir boşluk vardı bir eksiklik hissediyordu. Rıfat, birkaç gün boyunca atölyesinde yalnız kaldı. Çilde’nin ani nişanı, içindeki boşluğu derinleştirmişti. Her şeyin, kaybolmuş olduğunu düşündü.

Bir sabah, güneşin ilk ışıklarıyla içeriye girdiğinde, gözleri tablosundaki boşlukları tekrar fark etti. Rıfat, tablosunun önüne geçip derin bir nefes aldı. O burkulmuş gülümsemeyi tekrar inceledi. Çilde’nin portresi, tam anlamıyla tamamlanmamış gibiydi. Bir eksiklik vardı; sanki bir şey unutulmuştu ama neyin eksik olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Birkaç dakika boyunca düşündü. O gülümseme, içindeki acıyı yansıtıyordu, ama o acı, bir noktada güzellik bulabilirdi. Çilde’nin içindeki soğukluğu, belki de birkaç dokunuşla ısıtılabilirdi. O an, tablosunda bir değişiklik yapmaya karar verdi. Rıfat, fırçasını eline aldı. Yavaşça, tablonun en köşesinden başlayarak, portreye birkaç küçük çiçek eklemeye başladı. Çiçekler, narin ve kırılgan görünüyordular. Her darbe, resimdeki soğukluğu ve hüznü bir tık daha azaltıyordu. Çiçekler soğuk bir kış gününden sonra, ilkbaharda açan türdendi. Her çiçek,

soğuk zamanların ardından gelen bir değişimin, bir umut ışığının izleriydi. Rıfat, tablosunun son halini gördüğünde, yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme, belki de ilk kez gerçektir. Rıfat hala Çilde'nin tekrardan uğrayacağını tablonun son haline bakacağını düşünüyordu ama nafile Çilde bir daha hiç gelmedi.

Kış yavaş yavaş geçiyordu artık bahar gelmişti ama yine de etrafta soğuk ve ıssız bir hava vardı. Çilde'nin düğünü, soğuk bir rüzgâr gibi tüm kasabaya yayılmıştı ama hiç kimse gerçek anlamda bu kutlamayı hissetmemişti. Herkes oradaydı, ama aslında hiç kimse yoktu. Sadece herkes mutlu gibi davranıyordu oysaki içindeki boşluk ve yalnızlık görünür hale gelmişti. Rıfat, yavaşça dışarı çıktı. Adımlarını, çaresizliğin ağır yükünü arındırarak atıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu, sanki bir gün Çilde'nin gülüşüyle başlamış, bir sabah uyanmış ve her şey kaybolmuştu.

Şimdi, eski sokaklarda yürürken, bir zamanlar genç bir çocuğun kalbinde atmış olan bir başka sevdanın izlerini hissediyordu. Belki de bu seveda, yıllar sonra ona ulaşabilirdi; belki de bu, tüm hikâyenin başından beri kaybolmuş bir parçasıydı. Çilde'nin bakışlarında, yıllar önce kaybolan o genç kızın izlerini gördü. Küçük bir anı, bir parça belirdi ve sonra kayboldu.

Çilde, onu tanımadı. Ama Rıfat, her şeyin başından beri farkındaydı. Aynı bakışlar, aynı mesafe, aynı soğukluk. Gözlerinde kaybolan bir şey vardı ama bu kez o kaybolan şey, belki de kendisiydi. Bir köşe başında durdu ve derin bir nefes aldı. İçinde bir boşluk vardı, ama aynı zamanda bir güç de hissediyordu. Sevemeyecek kadar güçsüz ama unutamayacak kadar güçlüydü. Ve her şey yarım kalmıştı, sadece bir hatıra, bir anı gibi. Geride kalan tek şey, bir aşkın, hem tamamlanmış hem de eksik kalan duyguların anılmasıydı. Aynı eskisi gibi sadece bu sefer daha net.

Deniz APAYDIN

FEN 9/A

BİR BABA POLİS

Yaşadıklarımın etkisini üzerimden ancak atabilmişim. Sabah izin günüm olmasına rağmen üzerimdeki hafiflikle sabah erkenden kalktım. Yeni bir gün yeni bir başlangıç derim hep. Soğuk suyun yüzüme çarpmasıyla iyice ayıldım. O olayları atlattıktan sonra artık dünyalar benimdi. Eşimin annesine gitmesini de bir fırsat bilerek kahvaltı yapmadan kendime sert bir kahve yaptım ve bu olayları boylu boyunca düşündüm ve bir şeyler çıkarmaya çalıştım.

Aslında her şey cinayet şubesinden trafiğe geçmemle başladı. Bir iki hafta olmuştu geçeli. Trafik bana ve bünyeme gerçekten iyi gelmişti. Sanki hafifliğimi paylaşmak için insan arıyormuş gibi üç dört araba çevirdim. Kimlik numarası lütfen, dedim. Arkadaki çocuk heyecanla bana bakıyordu polis olmak istiyor galiba diye geçirdim içimden. Adam, bakışlarının arasında heyecana kapılarak söyledi kimlik numarasını. Adamın gözünde kuşku mu vardı ne acaba zanlılardan biri olabilir miydi? Beni ilgilendirmedigini düşündüm. Sonra da görevimi yerine getirmenin verdiği mutlulukla arkadaşlarımın yanına döndüm. Arkadaşlarımla yaptığım tartışma bir şeyleri hissettiriyordu. Keşke bunu o an anlasaydım.

O gün kahvaltı için ekibe birkaç simit ve poğaçaya getirmiştim. Cengiz yine Cengizliğini yapmıştı o sabah: "Ohh ne getirdin bakalım? Börek de var mı? Böreksiz kahvaltı mı olur ya?" dedi. Duymazdan geldim. Beni kışkırtmaya çalışıyormuş gibi devam etti: "Sen de bu simitlerin en bayatını seçmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Üstünde mi yazıyor simidin, ben bayatım, diye ne bileyim."

Sabahın bu saatinde bile gerilmeye başlamıştım o da bundan keyif alıyor gibiydi. "Bir daha onları düşünüp bir şey yaparsam ..." dedim kendi kendime. Sonra tekrar ses yükseldi: "Necdet Amir'le konuşan var mı hâlâ ses çıkmadı." En son ben uzaktan sesim gitti mi gitmedi mi şüphesi içinde seslendim: "Kayseri'ye görevlendirmeye gitti."

"İyi iyi zaten hiç sevmezdim. Bir tane iş yapmış mı acaba? Katil falan yakalayacak ya hani!"

Onun için herkes zanlıydı. Sonrasında kahkahalar atıldı. Ben Necdet Bey'i çok severdim. Ona laf söylenmesi hiç hoşuma gitmedi ve birden çıktım: "Kaç kere çalıştın onunla dostum?"

Cengiz altta kalmadı: "Seni de amirini de biliyoruz. Ortalığı velveleye verirsiniz herkesi toplarsınız başınıza sonra da dağılırsınız." Derin bir nefes çektim, sözlerimi de içime yuttum. Cengiz'i tanıdım tanıyalı böyleydi. Onunla tartışmaya girilmezdi. Kendini hep haklı çıkarırdı.

Güneş yavaş yavaş bulutları dağıtarak tepeye çıktı ve cebimdeki telefonun titremesi kafamı dağıttı. Arayan Necdet Amir'di. Halimi hatırlamı sordu. Sonrada bana 10 Aralık'ta yapılacak bir operasyondan bahsetti çok önemli bir operasyon olduğunu beni üst rütbelere taşıyabileceğini ve beni de ekipte görmek istediğini söyledi. Daha iki ay vardı. Bu akşam ne yiyeceğini bile bilmeyen biri de bu teklifi hevesle kabul etti. Amir'in hatırı büyüktü, hemen kabul ettim. Bu iş sanki aylardır beklediğim o işti, terfi alabilirdim. Buradan Kayseri'ye gitmek kolaydı gel gelelim bu işin oğluma ve huysuz eşime söyleme kısmı vardı. Onlara bahsetmek istemiyordum bu olaydan. Benim nöbetlerimden bile hoşlanmayan eşim acaba buna ne diyecekti? Dur bir dakika "Yine mi kendine iş çıkardın?" , "Bıktım artık senin işinden." , "Evimize arada bir, bir adam uğruyor ama kim?". Yok yok "Koskoca devleti sen mi kurtaracaksın?"

Otobüsün Kayseri'ye giderken yaptığı hoplamaları ve zıplamaları beni bunlar kadar rahatsız etmemişti. Akşam eve gittiğimde yemekteki sohbetimiz şöyleydi:

-Nasıl geçti günün

-Normal

-Senin nasıl geçti oğlum

-İyiydi baba.

Sessizce yemeğimizi yedik ve ben yatağıma çıktım. Bugünü böyle atlatmıştık ama yarını ya da sonrayı?

Yine sevmediğim insanlarla geçireceğim mesai gününü düşünerek uykuya daldım. Aradan günler geçti, tarih yaklaşıyordu. Haftaya cumartesi Amir'in yanındaydım. Bu durum beni hafiften korkutmaya başlamıştı. İstanbul'dan düzenini bozup Kayseri'ye gitmek. Zaten bu cinayet işlerinden bıktığından trafiğe geçen birini tanıyordum. Bir de bunu başkasına anlatmak vardı kendi kavgası gibi. Gündüz vakti Cengiz'in ettiği miras lafından aklımda kalan eşimin miras davasıydı. Acaba haftaya mıydı sonraki hafta mı? Umarım sonraki haftadır diye geçirdim içimden. Bütün gün cesaretimi topladım ve akşam bu konuyu açmaya karar verdim.

Kötü bir iş yapmıyordum sonuçta. Salonda oturduğumuz bir an tam sözleri kafamda sıralarken eşim seslendi: Ee ne düşünüyorsun be adam kara kara

Tam vakti gelmişti. Derin bir nefes aldım aldığım nefes ağzımdakileri içime itmişti ve kısık bir sesle: "Hiiiç..." çıktı ağzımdan. Büyük bir fırsat kaçmıştı sonra oğlum söze girdi bükülmüş yüzüyle: "Babacığım benim bacağı için operasyona ne zaman gideceğiz?"

Haftaya, diyemedim.

Meraklı gözlerle bana bakıyordu canım oğlum.

Bir de oğlumun operasyonu vardı. Tamamen çıkmıştı aklımdan insan ne çabuk alışıyor her şeye. Her şey üst üste geldi derin bir nefes alıp iç çektim bütün bunları nefesimle devirmek ister gibi. Çakıştırmamak için operasyonu ertelemek geçti kafamdan ama yalnızca geçti.

Sessizce: "Haftaya." dedim. Sanki bilerek planlamıştı kader bunları.

Ama bütün bunları kökten çözecek parlak bir fikir belirdi aklımda. Telefonuma uzandım. Rehber girerken tarih gözüme çarptı 7 Aralık'ın 7'si pis pis gülüyordu sanki suratıma. Yine de bir ihtimal diye içimden geçirerek aradım amirimi. Durumu izah ettim, gelmenin daha uygun olacağını söyledim fakat operasyon listesinde benim de adım yazılmış ve emniyete gönderilmişti. Yine cinayet peşinde koşacaktım. Bir de anlatması derdi var bunun. Kaderimden kaçışım yoktu. En son ağzımdan tükürürmüş gibi söyleyiverdim.

"Canım ben cumartesi görevlendirmeye Kayseri'ye gidiyorum."

Ve siper aldım. Çatal sesleri sustu. Eşimin yüzünün aksi parlak masaya yansıyor. Derin bir sessizlik büründü. Birçok soruyla beraber yargı da içeren bu söyledikleri kulağıma bir çınlama olarak yansıdı. Sessizce yemeğimizi yedik. İçimdeki rahatlama hissiyle birlikte eşimin diyeceklerini düşünürken gelen zorlanma hissi birbiriyle çatışıyordu. Bir mesai günü sonra Kayseri'deydim. Yolculukta eşimle bu durumların nasıl çözüleceğini düşünüyordum. Bu ne yazık ki benim ilk yaşadığım olay değildi ama bir kere girişmişim bu işe buna rağmen bu sefer kararlıyım son olacaktı her şeyi plânlayıp birilerine söz verecektim. Aklımın bir köşesinde oğlumun operasyonu da vardı umarım iyi geçerdi.

Düşünceler rüzgâr gibi kulağıma üflenirken amirin yanına gitmemle amir beni bunlardan kurtardı. Kayseri'de sabahtan birkaç eve uğradık delil toplamak için. Nedense Amirimin sevmediğim huyları yine üzerindeydi. Delil toplamak için bir adres daha elime geçti ve bunu iletmeye karar verdim: "Amirim bu ev zanlının üniversitede okurken

kaldığı evmiş buna da uğramakta fayda var."

Amir:

-Nasıl?

Beni dinlememişti bile istemeye istemeye tekrar ettim.

Amir:

-Ha o eve uğramaya gerek yok, dedi.

Niye diye bile sormadım. En iyi bilen oymuş da biz figüranmışız gibi davranıyordu. Bir de benim yanımda, İstanbul'dan gelmeme rağmen birkaç meslektaşımı daha çağırılmıştı. Ben arkaya itilmiş gibi arkalarında yürüyordum. Sürekli araba seyahatleri sürekli ev gezme sürekli zanlılarla konuşma bense sanki ayıp olmasın diye çağırılmış abisinin yanında oturan pısırik çocuk gibi onları takip ediyordum. Amirin böyle yapacağını tahmin etmeliydim. Birlikte çalışırken de etrafında böyle pervane gibi bir sürü insanla gezerdi. Eşimin davasını ve oğlumun operasyonunu düşünerek zorlukla da olsa o günü bitirdim ve İstanbul'a geri döndüm.

Kahvemden bir yudum daha aldım ki telefonum cebimde titremeye başladı. O ana gittim. Yaşananlar gözümün önünden geçti ve hemen telefonun tuşuna basıp telefonun bitmeyen titreyişini susturdum.

Yağız Efe GÜL

FEN 11/A

AH ŞU HAPLAR YOK MU?

Bir bahar gecesi, neden bilmiyorum ama kendimi tavana bakarken buldum. İç düşüncelerimle, yapayalnızdım. Aklımdan geçen şeyler trafikte sıkışmış gibi birini düşünürken diğeri araya kaynıyordu. Ama hüznü değildim. Asla olmam. Yaptıklarımı yeniden dünyaya gelsem yeniden yapardım. O kadar da gururluyum. Pencereden bir ambulansın sirenini duydum. Mavi ve beyaz ışığın odamı taramasından sonra uyuyakalmışım. Sabahın ışıklarıyla gözümü açtığımda ise yine aynı tabloya uyanmışım: Sprey boyanmış fildişi beyaz tavanım. Kalksam, şimdi kahvaltı etmem gerekecek; gereksiz. Azıcık daha yatayım da en azından belki trafiği açarım diyecektim ki o, bitmek bilmez trafik yok olmuş, her sabah olduğu gibi. Yüzüm de çapak dolu. Arabalar sel gibi akmış yüzümden. Realist olursak ağlamışım da diyebiliriz. Kim olana inanmak ister ki olmayan varken; esrarengiz varken, gizemli veya romantik varken. Heyecansız bir dünyayı kim ister? Eh... Çok da önemli değil. Acıktım. Kahvaltı edecek zamanım da kalmadı. On dakika içerisinde giyinmezsem otobüsü kaçıracağım. Ben arkasından koşarken kaç kere gülerek gitmedi ki o pis haylaz. İçi de pazar pazarından kalan domates kokusuyla doludur şimdi. Açlığını bastırmak için çorap bile kemirirdim. Ya da aslında düşününce bu çok saçma olurdu. Düşünmek ne kadar da sıkıcı. Kalkıyorum tamam be. Artık kimle konuşuyorsam... Deli değilim, yalnızca yalnızım. Giysilerim eski olsa bile hâlâ yeni gibi. Modası geçse ne olacak, öyle heyecanlı biri değilim ben. Kulaklığımı takar yürümeyi de bilirim. Ama ben öyle işleri çok önce bıraktım. Otobüs de dopdoluymuş. Bir teyzenin yanında yerimi buldum. Şimdi tek istediğim, ben durağında inene kadar teyzenin inmek istememesi. Kalkıp yol vermem gerekecek, evet.

Çocukluğumu ateşe verdiysem ben ne yapabilirim. Yangını da zaten ben başlatmadım. Her neyse ne işte. Uyuyakalmışım. İnmeme üç durak kaldı. Teyze, nasıl bilmiyorum, çoktan otobüsten inmiş. Çok da düşünmeye gerek yok. Ayağa kalkayım bari ne de olsa neredeyse durağıma geldim. Bu şoförden de nefret ediyorum. Böyle araç kullanılır mı be? Ayağa kalkacağım diye az daha yere yapışıyordum. Şikâyet etsem bir kulağından girip diğer kulağından çıkacak. Düğmeye basayım derken bir şeye değdi. Oldukça yumuşak, oldukça sıkı ve sıcak. Gözlerimi bu hayrete çeviriyorum. Baştan aşağıya süzüyorum. Kim bu melek de gelmiş cennetten dünyaya. Almış onca yolu, inmiş merdivenleri. Şimdi, bana bulaştı beyazın körlüğü.

Otobüsün kapıları açılırken birlikte indik, ellerimiz kenetli, bırakamıyoruz birbirimizi. Bırakmaya tenezzül bile edemiyorum. O ise bana bakmadan yürümeye devam ediyor. Arkada kalıyorum, o biraz hızlı da keşke azıcık beni de beklese. Uzun bacaklarını teker teker öne atarak yürüyor, tır girecek kaldırımlara. Dağdan aşağıya uzanan ağaçlar mı dersin, dönüp durarak göz kırpan rüzgârgülleri mi dersin, her gün yerinde sayan güneşi mi dersin, ona ayakçılık yapan ayı mı dersin, yoksa kaçtığı yerden bizi gizleyen bulutları mı dersin; hepsi bize bakıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi alsam, kaybolacak olan bir anda durdu. Arkasına tek ayakla döndü ve bana kitlendi. Bir şey söyleyecek sandım fakat sadece bakakaldık. Ne kadar da mutluydum oysaki. Bir anda dank etti. Canım sıkıldı. Hatırladım. Ah şu haplar yok mu? Almayı unutursun. Bir kahkaha patlattım ki cadde hatta belki de tüm mahalle inledi. Aynı o zaman olduğu gibi. Dediğimi hatırlarsınız, asla pişman değilim. O gün olanlar benim suçum değildi. Yangın desen alakam yoktu. Tamam, olayları bir ihtimal kalbime altın bir çakıyla kazımış olabilirim fakat bu demek değildir ki suçlu benim. Onca yılı boşuna yattım. Çürümüş odamı hatırladım. Kutsalıma tutundum, ona olabildiğince sarıldım. En azından seni hissedebiliyorum demek istedim. Şu minik dünyamda tek yalan sen değilsin ey yüce. Ben de buradayım, yalanlarla doluyum. Çok da farklı değiliz, beni bırakma olur mu? Eh... Kimi kandırıyorum ki. Eve dönünce ilk yapacağım şey o haplardan bir iki tane yutmak olacak. Oflaya puflaya işime gideyim bari diyorum. Elimi serbest bırakmaya çalışıyorum fakat beni geri çekiyor. Rüyalarım hiçbir zaman bu kadar da güçlü olmamıştı. Vay be! Kendimi aşıyorum, bu kadar da olmaz dedirtir insana. Bırakmıyor yahu. Gidemiyorum da. Rüya değil de kâbus mübarek.

Birden kâbus konuşuyor:

— Eee, nereye gidiyoruz?

Poyraz KARAMAN

FEN 11/A

‘KOLEJİN SESİNDEN’

BİR PODCAST KULÜBÜ

